దేవుడు నవ్వుతూనే వున్నాడు!

నిత్యమూ నిత్య కల్యాణం పచ్చతోరణంగా విలసిల్లే ఆ తిరుమలేశుని సన్నిధిలో, బీదా సాదా అనే భేదం లేకుండా అంతా ఒకే వరసలో నిలబడ్డ ప్రజావాహిని నెమ్మదినెమ్మదిగా ముందుకు కదులుతోంది. స్వామి దర్శనంకోసం వేలాదిగా ఉన్న జనప్రవాహంలో లక్షలాది మొక్కులూ, కోట్లాది కోరికలూను, ప్రతివారి మనస్సులోనూ ఏదో ఒక విన్నపం- ఏదో ఒక వేడికోలు.

చేసినపాపాల్ని క్షాళితం చెయ్యమని కొందరు. వచ్చిన లాభాల్లో నీవాటా నీకు చెల్లిస్తున్నాం కనక మా వాటాకేం లోటురానియ్య వద్దని మరికొందరు, ఆరోగ్యాన్ని ప్రసాదించమని కొందరు ప్రార్థిస్తుంటే, ఉన్న ఆనందాన్ని మరికొంత ఎక్కువ చెయ్యమని కొందరు వేడుకుంటున్నారు. కొందరి కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళ కడవలూ కొందరి కళ్లల్లో కాంతికిరణాలూ. ఇలా ఎందరు ఎన్ని రకాలుగా తనని చేర వస్తూన్నా అందరిమీదా ఒకేరకమైన చిరునవ్వుల్ని చిలకిస్తూ చిదానంద స్వరూపుడుగా ఆ దేవదేవుడు నిలబడి

ఉన్నాడు. కదులుతూన్న భక్తుల్ని కడకంటయినా చూస్తు న్నాడో లేదో, వాళ్ళు చేస్తూన్న విన్నపాల్ని చెవిని పెడుతున్నాడో లేదో - ఏమో - మందహాసాల్ని మాత్రం చిందిస్తున్నాడు.

ఆ మందహాసాన్ని చూసి మొహం చిట్లించుకొంది సరోజిని కోపంకూడా తెచ్చుకుంది. "నాకు మనస్పూ ఇష్టంలేని పెళ్లిని నీ సన్నిధానంలో జరిపిస్తూ పైగా యీ చిరునవ్వులు కూడా ఎందుకు! కరుణామయుడట - కరుణా మయుడు!" కన్నె జీవితంలో కనిన కలలన్నీ ఇంకోగంటలో కరిగిపోతూన్న ఆవేదనా మయ సమయంలో, ఇంకేం నివే దన చేసుకోమనో ఏమో-ఇంతలో దేవస్థానం జవాను 'కద లండి-ముందుకు కదలండి... ఊ... జరగండి' అంటూ సరో జినిని అందరితోపాటు, ఆ తిరుమలేశుని సన్నిధినుంచి బయ టకు పంపించాడు.

గుడి దాటి ఇవతలకి వచ్చినా, ఆ శ్రీనివాసుని చిరు నవ్వు సరోజినిని మనస్సులో వెంబడిస్తూనే వుంది

పట్టుచీర కట్టుకొని, కళ్లకి కాటుకా, పాదాలకి పారాణీ పెట్టుకొని, నుదుటను కల్యాణంబొట్టూ, ఎడంబుగ్గని నల్లనిచుక్కా, చేతిలో తాంబూలం కొబ్బరిపండుతో గౌరీ పూజదగ్గర కూర్చున్న సరోజనికి గతమంతా దృశ్యాలుగా జ్ఞాపకం రాసాగింది.

'సరిగ్గా ఏడాదిక్రితం - అమ్మ పోయిందని తెలిసి

బొంబాయినుంచి వచ్చారు అత్తయ్యా, మావయ్యా సుంద రీనూ. సుందరీ తనూ ఒకే ఈడువాళ్లు కావడంవల్ల యేవేవో కబుర్లతో ఇట్టే కాలక్షేపం అయిపోయింది. వాళ్ళున్న వారం పదిరోజులూ, బొంబాయిపట్టణం విశేషాలూ, తన కాలేజీ తమాషాలూ సుందరి చెప్తూంటే తనకళ్ళు ఆసక్తిగా ఆశ్చర్యంతో మెరిసేవి. తనూ సుందరిలాగ బొంబాయిలో వుండి కాలేజీలో చదివితే ఎంత బాగుండును!' అనిపించేది.

'పోనీ మాతో బొంబాయి వస్తావేమిటే? నెలో రెండు నెల్లో ఉండి వద్దువుగాని' అని మావయ్య అన్నపుడు తన హృదయం యెంత ఉప్పొంగిపోయిందని! 'పోనీ వెళ్లిరా!' అని దగ్గరగా తీసుకుని అన్నయ్య తలనిమిరినప్పుడూ, 'వెళ్ళు —అక్కడ నీకు ఇంతలో తాళికట్టేసే బావ లెవరూ లేరులే' అని వదిన పరిహాసం చేసినప్పుడూ తన ఆనందానికి ఇంక అవధులే లేకపొయ్యాయి.

ఆరోజున అలా బొంబాయి వెళ్లకపోయినా బాగుండి పోను. కాని వెళ్లింది. గాలిలో తేలిపోతూ, ప్రయాణం పొడుగునా కన్పించిన అందమైన సుందర దృశ్యాల నన్నింటినీ కళ్లతో త్రాగుతూమరీ వెళ్లింది. బొంబాయి చూడగానే తను మరో లోకంలోకి వెళ్లినట్లు అనిపించింది. ఎత్తైన భవనాల్నీ, విశాలమైన రోడ్డులనీ కళ్ళు చెదిరిపొయేలాంటి షాపుల్ని చూపిస్తూ, తీసుకువెళ్లిన చోటుకి తీసుకువెళ్ల

కుండా రోజూ సుందరి తనని సాయంత్రం మూడుగంటల నుండి రాత్రి ఎనిమిదింటిదాకా ఆ పట్టణంలో తిప్పుతూ వుంటే, తనకి రోజులూ, వారాలూ నిముషాల్లా గడిచి పోసాగాయి. రోజూ ఏదో ఒక సరదా. ఏదో ఒక అనుభూతి. హిందీ, మరాఠీ, ఇంగ్లీషు భాషల్లో అనర్గళంగా సుందరి మాట్లాడేస్తూంటే తను కొత్తలో ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ వుండేది. రోజులు గడిచేకొద్దీ తనకీ కొన్ని హిందీ మాటలూ అవీ వచ్చాయి. ఎవరేనా మరాఠీతోనూ, హిందీతోనూ మాట్లాడుతూంటే అర్థం కాసాగింది. అయితే సుందరిలాగ తను చలాకీగా ఉండడం సాధ్యంకావడంలేదు. చురుకుగా ఉండాలని సరదాయే - కాని యేమిటో తగని సిగు!

ఆరోజు తనూ సుందరీ ఆ రెండంతస్థుల పెద్ద బట్టల దుకాణానికి వెళ్ళడంవల్ల పరిస్థితి ఇంతవరకూ వస్తుందని తనూ అనుకోలేదు. సుందరీ అనుకొని ఉండదు. తనకినచ్చిన ఆ కొత్త వెరైటీ గ్రీన్ సిల్క్ శారీ ఖరీదు డెభ్భైరూపాయలని కొట్టువాడు చెప్పినప్పుడు, తన పర్సులో ఏభైరూపాయలే ఉన్నప్పుడు, తను నిరాశతో ఎంత బాధపడిపోయిందో. ఇంటికివెళ్ళి అత్తయ్యనో మావయ్యనో అడిగితే తక్కిన యిరవై ఇస్తారు ... కాని ... కాని ... ఇదీ అని చెప్పలేని మొహమాటం-తన మనస్సులోవున్న భావాన్ని కనిపెట్టిందో యేమో, నవ్వుతూ అంది సుందరి. 'ఆ చీర నీకంత మన

స్తై తే కొనుక్కోవచ్చు. కాని-అమ్మనిగాని నాన్ననిగాని డబ్బు అడక్కుండా కొనుక్కోవాలంటే యెలా? షాపు వాడేమో డెభ్భైరూపాయలకి తగ్గించేది లేదంటున్నాడు. ఇంక ఈ పరిస్థితిలో ఒకే ఒక మార్గంవుంది'—

మర్నాడు ఉదయం తొమ్మిదింటికే తనని ఇంట్లోంచి బయలుదేరదీసి, దారిలో ఆ మార్గం యేదో సుందరి ఉపదేశించేసరికి తన గుండె గతుక్కుమంది 'అమ్మో-అత్తయ్యకీ మావయ్యకీ తెలిస్తే?' అంది. 'ఈ మహాపట్నంలో వాళ్ళకెలా తెలుస్తుంది? అయినా నువ్వేం తప్పుపని చేస్తున్నావని భయపడ్డానికి? తమాషాగా ఈ అయిదారు గంటలూ ఆ చీర కట్టుకుని షాపులో నిలబడి వచ్చిన కస్టమర్సుకి ఆ న్యూ వెరైటీ చీరగురించి చెప్పి దాన్ని పాప్యులర్ చేస్తావు. ఇలా సేల్సుమేన్ షోగర్ల్‌గా ఇవాళా రేపూ శ్రమపడ్డావంటే ఆ కొట్టు యజమాని నీకు ఇరవై రూపాయలిస్తాడు దానికి నీ ఏభయ్యీ జతచేసి ఆ చీరని నీ స్వంతం చేసుకోవచ్చు-ఇలా యిక్కడ చాలామంది చేస్తూంటారు. తప్పులేదు. ఆలోచించుకో' అని సుందరి హెచ్చరించినా తనకి జంకూ భయం ఓ మూలని ఉండనే వుంది. కానయితే ఆ చీరమీద ఉన్న మోజు యెంతో ఎక్కువగా వుండడంవల్ల తను 'సరే' అనవలసి వచ్చింది ఆఖరికి.

తిరిగి కాలేజీనుంచి మూడు నాలుగు ప్రాంతంలో వస్తానని చెప్పి సుందరి వెళ్ళిపోయిం తర్వాత తను భయ

పడుతూ భయపడుతూ షాపులోకి వెళ్ళింది. యజమాని ఇచ్చిన మోడల్ చీరని పక్కగదిలోకి వెళ్ళి జంకుతూ జంకుతూనే కట్టుకుంది. ఆ రోజు షాపుకి వచ్చినవాళ్ళందరికీ హిందీలోనూ, మరాఠీలోనూ తడబడుతూనే ఆచీరగురించీ, ఇతర వెరైటీలకంటే దానికున్న ప్రత్యేకత గురించీ చెప్పి కొందరిచేత ఆ చీర కొనిపించింది.

'హమ్మయ్య ఇవాల్టికి యీ గండం గడిచింది. సుందరివస్తే ఇంక ఇంటికి వెళ్ళిపోవచ్చు. ఇంక రేపు ఒక్క రోజు శ్రమపడితే ఈ చీర తన స్వంతం అవుతుంది' అని అనుకుంటూ వుండగా షాపుముందు ఒక స్కూటర్ ఆగింది. పచ్చని ఎత్తయిన ఒక యువకుడు స్కూటర్ దిగి కర్చీఫ్‌తో మొహం తుడుచుకొని, సరాసరి తనదగ్గరికే వచ్చి 'మేడమ్' అన్నాడు తనకా పిలుపు వినగానే ఒళ్ళంతా అదోలా ఝల్లుమంది, తలెత్తి ఓరగా అతనికేసి చూస్తే సరిగ్గా అదే సమయంలో అతనూ తనకేసి చూశాడు. తనకి యెంత సిగ్గేసిందని!

'మేడమ్ మీ పేరు? సారీ-మీరు కట్టుకున్న శారీ పేరు?' అన్నాడు హిందీలో. తనకి కోపమూ వచ్చింది, నవ్వూ వచ్చింది. ఆ చీరకి సంబంధించిన వివరాలన్నీ చెప్పింది. తను కట్టుకున్న శారీ రంగు బాగుందనీ, అలాటి రంగుదే కావాలని చెప్పి, మర్నాడువచ్చి తీసుకుంటాను అంటూ స్కూటర్ ఎక్కి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ రోజల్లా చురుకుగా ఆకర్షణీయంగావున్న ఆ యువకుడే అనుక్షణం తన

ఆలోచనల్లో రాసాగాడు. ఎప్పుడూ లేంది అతనితో మాట్లాడుతున్నప్పుడు ఆ గగుర్పాటేమిటి తనకి? మర్నాడు వస్తానన్నాడు. నిజంగా వస్తాడా? వచ్చి చీర కొనుక్కుని పట్టిగెళ్తానన్నాడు...ఎవరికి పట్టిగెళ్తాడు? పెళ్ళి కాలేదు కదా? అదిరిపడింది తను.

'పెళ్ళయితే, మరో ఆడపిల్ల కళ్ళల్లోకి అంతసూటిగా మగాడు చూడలేడే-అదేదో రేపు తేల్చుకుందువుగాని ఈ రాత్రికి పడుకోవే బాబూ' అని సుందరి రహస్యంగా కసురుకోవడంతో తను పడుకోక తప్పలేదు.

మర్నాడు మళ్ళీ మామూలుగా అత్తయ్యకీ మావయ్యకీ 'ఊరు చూస్తాం' అని చెప్పి సుందరితో కలిసి బయలుదేరింది తను. సుందరి తనని బట్టలషాపు దగ్గర దిగవిడిచి 'ఇదిగో నేను మూడున్నర అయేటప్పటికి వచ్చేస్తాను - ఈ లోగా షాపులో సేల్స్‌గరల్ పని పూర్తిచేసుకుంటావో, అతనీ రెండురోజులకీ యిచ్చే యిరవై రూపాయలూ కలుపుకుని నీకు మనస్సైన శారీ తీసుకుని రెడీగా వుంటావో లేదా నిన్నటి నవమన్మధుడితో కబుర్లు చెబుతూ ఉంటావో-ఏమో నీ ఇష్టం - నేను రాగానే మాత్రం ఇద్దరం కలిసి యింటికి వెళ్ళిపోవాలి. ఆలశ్యం చెయ్యడానికి వీలులేదు. ఆఁ!' అంటూ హెచ్చరించి మరీ వెళ్ళిపోయింది.

గంటలు గడుస్తున్నాయి. షాపులోకి వచ్చిన వాళ్ళందరికీ సమాధానాలు చెప్పలేక తనకి చిరాకేస్తూంది.

ఇంకో అరగంటలో తనకి డ్యూటీ అయిపోతోంది. కొట్టు యజమానికి ఏభయిరూపాయలు ఇయ్యడంతో ఆ అందమైన చీర తనది అవుతుంది. ఈలోగా సుందరికూడా వచ్చేస్తుంది ఎలాగ? ఇంకా ఆయన రాలేదు. రారేమో! తన గుండె గతుక్కుమంది.

ఆ సమయంలో బయట స్కూటర్ ఆగిన చప్పుడయింది. తను అటు చూసింది. అవును. ఆయనే! తన కళ్ళు ఆనందంతో కంగారుగా రెండు మూడుసార్లు టపటప లాడుతూ మూసుకుని తెరుచుకున్నాయి. వచ్చే చిరునవ్వుని పెదిమలమీదే నిలిపివేస్తూ 'నిన్న చూపించిన శారీ ఏదండీ' అన్నారాయన హిందీలో. వణుకుతూన్న చేతుల్తో చీర అతనికి అందిస్తూంటే అతని వేళ్ళు తనకి తగిలాయి. అతను 'సారీ' అన్నాడు ఇంగ్లీషులో. తను చటుక్కున 'ఫరవా లేదు లెండి' అనేసింది తెలుగులో.

అతను ఆశ్చర్యంతో ఆ మెట్టునే ఉండిపోయి 'ఏమిటి మీరు తెలుగువారా?' అన్నాడు స్వచ్ఛమైన తెలుగులో. కాస్సేపాగి 'నాపేరు జగదీష్-మీ పేరు?' అన్నాడు. తన పేరు అతనికి చెబుతూవుండగా, గాలిదుమారంలా వచ్చింది సుందరి 'ఏం డ్యూటీ అయిపోయిందా, వెళ్ళిపోదాం. టైమయింది' అంటూ.

శారీ తీసుకుని అతను స్కూటర్ దగ్గరికి నడిచాడు–

యజమానికి ఏభయిరూపాయలు చెల్లించి, తను కూడా తను కట్టుకున్న చీర తనది అనిపించుకొని సుందరితో ఇవతలకి వచ్చింది. అప్పటిదాకా అతను బయట స్కూటర్ దగ్గరే నిలబడివున్నాడు. తననిచూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు. 'వీరు...' అంటూ అతనిని సుందరికి పరిచయం చెయ్యబోతే 'ఆ... నాకు అంతా అర్థమయింది' అంది సుందరి. అని, అతనికేసి తిరిగి 'మీరు ఎక్కడికి వెళ్ళాలి?' అంది.

'రిజర్వుబేంక్ వరకు'

'ఏమిటి? ఈయన రిజర్వుబేంక్ లో పనిచేస్తున్నారా' అనుకుంది తను.

'రిజర్వుబేంక్ వైపా? అయితే మేమూ అటే, కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వెళ్ళొచ్చు' అంది సుందరి - దార్లో సుందరి చలాకీగా ఏవో కబుర్లు చెబుతూంటే సమాధానాలిస్తూ స్కూటర్ నడిపించుకుంటూ తనకేసి మధ్య మధ్య దొంగ చూపులు విసరసాగాడు జగదీష్.

మధ్యలో ఎవరో 'హలో సుందరీ!' అంటూ పిలిస్తే సుందరి అటు వెళ్ళింది. ఆ అవకాశం తీసుకుని జగదీష్ 'ఇక్కడ ఎవరేనా బంధువుల ఇంటికి వచ్చారా?' అని అడిగాడు తనని.

'మీకెలా తెలుసు?'

'మొదట్నుంచీ యిక్కడే ఉంటూన్న అమ్మాయి ఐతే మీలాగ ఉండరు. అదిగో-మీ సుందరిలా ఉంటారు.'

తనకి నవ్వు వచ్చింది.

'మళ్ళీ మిమ్మల్ని ఎక్కడ కలుసుకోవచ్చు?'

'ఈ చౌరాస్తాలోనే-అదిగో ఆ షాపు దగ్గర యిదే సమయంలో' అంటూ అతని ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పింది అప్పుడే దగ్గరికి వచ్చిన సుందరి

'రైటో!' అంటూ అతను స్కూటర్ మీద వెళ్ళి పోయాడు.

చురుకు, అందం, ఆకర్షణ. రిజర్వు బేంక్ లో ఉద్యోగం-స్కూటర్ మీద తిరగడం-దర్జా జీవితం-ఓహ్!

"ఏమిటే అతను వెళ్ళిపోయి అయిదునిముషాలయినా ఇంకా అటే చూస్తున్నావు? భయం లేదు లే. రేపు అతను తప్పకుండా ఇక్కడవచ్చి వాలతాడు. నీలాటి బంగారు బొమ్మని వదులుకొనేటంతటి అమాయకుడు కాదు లే, మొహం చూస్తేనే తెలుస్తోంది" అంటూ సుందరి తనని సిటీబస్ వేపు నడిపించింది బలవంతంగా.

"చీరకి డబ్బు సరిపడా లేదన్నావు? ఆ డబ్బుకే ఎలా ఇచ్చాడు షాపువాడు?" అంటూ మర్నాడు తను ఆ చీర ముచ్చటపడి కట్టుకుని ముస్తాబై సుందరితో కలిసి జగదీష్ని కలుసుకోడానికి వెళ్ళబోతూంటే, అత్తయ్య నిలదీసి అడిగింది.

ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలియక తను బిత్తర పోయింది. చటుక్కున సుందరి అడ్డుకొని "మొదట ఇవ్వ

నన్నాడే-తర్వాత కొంచెం డేమేజీ కనిపించింది. పదిరూపా యలు తగ్గింది. తర్వాత మరో చిన్న పోగు పోయింది అన్నాం. దాంతో ఇరవై రూపాయలు తగ్గించాడు. కదు టే సరోజినీ?" అంటూ ఓ అబద్ధాన్ని చక్రంలా అడ్డేసింది.

అత్తయ్య సుందరిమీద రెండాకులు యెక్కువే నేర్చింది. అందుకే "ఏవీ ఆ డేమేజీలు చూడనీ!" అంది, తవగుండె ఆగింది.

కాని సుందరి అత్తయ్యకి కూతురేగా? అలా అడుగు తుందని ముందే వూహించిందట. అందుకే చీర తేగానే క్రితం రాత్రే, అత్తయ్య నడుం వాల్చాక రహస్యంగా యింట్లో మెషీన్ మీద రెండు చిన్న పేచ్‌లు వేసిందట. అవి చూపించి అత్తయ్యని నమ్మించింది.

బ్రతుకుజీవుడా! అని సాయంత్రం పైరువంకని సుంద రితో కలిసి తను బయటపడింది. అనుకున్న చోటుకి వెళ్ళే సరికి అప్పటికే జగదీష్ వచ్చి వేచి వున్నాడు. అతడిని చూడ్డంతోటే తన మనస్సు ఉత్సాహంతో ఉంకలు వేసింది.

"అయ్యో జగదీష్‌గారూ! మీరూ, మా సరోజని కలిసి ఏవేం కబుర్లు చెప్పుకుని, ఎక్కడెక్కడికి వెళ్ళినా ఏడమ్మేసరికి ఇక్కడుండాలి. ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ ఎనిమిది దాటకుండా యింటికి రాకపోతే మా అమ్మ కత్రపుచ్చు కుంటుంది. మరి నేను వస్తాను" అంది సుందరి.

"నువ్వొక్కడికే, నన్ను ఒకత్తెనూ వదిలేసి?" అంది తను భయంగా.

"ఒక్కత్తెవ్వూ ఏమిటి, ఆయన ఉన్నారుగా? నేను అర్జంటుగా ఒక ఫ్రెండ్‌ని కలుసుకోవాలి. వస్తా...టా...టా...ఛీరియో" అంటూ కేకేస్తున్నా వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోయింది సుందరి.

"అదేవిటండీ అలా భయపడుతున్నారు? మిమ్మల్నేం కొరుక్కుతినెయ్యనులెండి" అన్నాడు జగదీష్.

తనకి కోపంతోపాటు నవ్వుకూడా వచ్చింది. మాట మార్చడం కోసం "ఔనూ? ... మీ స్కూటరేదీ?" అంది.

పకపక నవ్వి "భలేవారే-ఆ స్కూటర్ నాది కాదు. ఒక ఫ్రెండ్‌ది" అన్నాడు జగదీష్.

"ఒకమాట అడగనా?"

"ఒకటికాదు పదడగండి అలా బీచ్‌లోకి వెళ్ళి కూచున్నాక—"

అతని పక్కని, తనకి ఇష్టమయిన ఆ చీరలో, ముచ్చటగా నడుస్తూంటే స్వర్గలోకాల్లోకి తేలిపోతున్నట్లనిపించింది. చీర మాసిపోకుండా జాగ్రత్తగా సర్దుకుని ఇసుకలో కూర్చుంటూండగా,

"ఊఁ ... ఈమాటు అడగండి ఆ ప్రశ్నేదో" అన్నాడు జగదీష్. తను కాస్సేపు తటపటాయించి "అబ్భే-

మరేంలేదు ... నిన్న మీరుకొన్న ఇలాంటి చీర ఎవరికోసం నాతో చెప్పవచ్చా?" అంది.

"అదా? మా ఫ్రెండ్ చెల్లెలికీ-చీరల సెలక్షన్ తనకి బొత్తిగా తెలియదని నన్ను పంపించాడు. నిజానికి నాకూ తెలియదు కాని ఆవంకని కాస్సేపు వాడి స్కూటర్ మీద షైరుకొట్టి రావచ్చని, వాడు ఆఫీసుపని హడావిడిలో వుంటే నేను వచ్చాను."

"అదేవిటండీ! ఎవరికేనా చెబితే నమ్మాలా? మీకు నచ్చిన చీర ఆయన చెల్లెలికి ఎలా నచ్చుతుంది! ఏదో చిన్న అబద్ధం ఆడుతున్నారిందులో."

"కాదండి-నామాట నమ్మండి" అంటూ తటాలున తన చెయ్యి లాక్కుని చేతిలో చెయ్యి వేశాడు జగదీష్. వెయ్యి విద్యుత్తులు ప్రవహించినట్లు తనకి శరీరమంతా ఒక్కమారుగా గగుర్పొడిచిందతని స్పర్శతో.

"ఉండం" డంటూ తన చేతిని బలవంతంగా విడదీసుకుని "మీతో బాటు మీ ఫ్రెండ్ కూడా రిజర్వుబేంక్ లోనే పనిచేస్తున్నారా?" అంది తను.

"నాతోబాటా?" అని జగదీష్ విషాదంగా నవ్వి "నిజం చెప్పమంటారా?"

తను "లేకపోతే అబద్ధం చెప్తారా?" అంది నవ్వుతూ.

"ఐతే వినండి. నేను ప్రస్తుతం నిరుద్యోగిని. ఏదో ఒక ఉద్యోగం చూసుకోవచ్చు రమ్మని మా రిజర్వుబేంక్

ఫ్రెండ్ రాస్తే రెణ్ణెల్ల క్రితం యీ బొంబాయి వచ్చాను. చేసిన ప్రయత్నం ఒక్కటీ ఫలించలేదు. ఇంకో పదిహేను రోజులు చూసి తిరిగి మా ఊరు వెళ్ళిపోదా మను కున్నాను."

'నిరుద్యోగా?... ఆ స్కూటరూ, ఆ రిజర్వుబేంక్ ఉద్యోగం ఇవేవీ ఈయనవి కావూ?... నిజమా?... తనుకట్టు కున్న ఊహ సౌధాలన్నీ గాలికి ఎగిరిపోతున్నట్లనిపించింది. "మీరేం చదువుకున్నారు?" అనడిగి, వెంటనే పెళ్ళి చూపుల్లో పెళ్ళికూతుర్ని అడిగినట్లు ఈ ప్రశ్న లేవిటి అను కుంది తను.

"ఏం అలా అడుగుతున్నారు ఇంటర్వ్యూలో లాగ? కొంపదీసి నాకు ఉద్యోగం ఇస్తారేమిటి?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

'నిజంగా ఈయనకి ఉద్యోగంలేదా? అందం, తెలివీ, మంచితనం, చదువూ అన్నీ ఉన్న వ్యక్తికి ఉద్యోగం ఒక్కటే లేకపోతే ఏం? కాని... కాని ... అన్నయ్య పరిస్థితిని బట్టి వాడికి బరువుగా ఉండడానికి వీలులేదు. నిరుద్యోగిని పెళ్ళిచేసుకుంటే బరువుకాక మరేమిటి? తన హృదయాల యంలోని దేవత వెలవెలపోతున్నట్లూ, ఎంతో ఎత్తుగా ఎగిరిన ఊహాల కెరటాలు చప్పగా దిగిపోయి సముద్రంలో కలిసిపోయినట్లూ అనిపించింది.

"నేను నిరుద్యోగి ననగానే మీరలా నిరుత్సాహంతో ఉండిపోయారే ?"

తనేం మాట్లాడలేదు.

"ఒక్కమాట చెప్పండి. ఉద్యోగం చేస్తున్నవాడికి తప్ప వివాహం చేసుకునే అర్హత నాలాంటి వాడికి ఉండదా?"

తను ఉలిక్కిపడింది. తన మనస్సుని ఈయన చదివేస్తున్నారా?... "అబ్బెబ్బే... లేదు... లేదు" అంది.

"ఆమాటన్నారు చాలు... ఎప్పటికేనా ఉద్యోగమంటూ వస్తే మిమ్మల్ని వెతుక్కుంటూ వస్తాను."

తన హృదయం ఝల్లుమంది.

తన ఆలోచనలనిండా ఆయన!

బహుశా ఆ సమయంలో ఆయన భావాలుకూడా తనగురించే అయి వుంటాయి.

అలా ఒకరి ఆలోచనల్లో మరియొకరూ, ఒకరి కన్నులలో యింకొకరూ నిండి. తమ వెంకాలవున్న పట్టణాన్నీ, ఎదురుగుండావున్న సముద్రాన్నీ, చుట్టూవున్న పరిసరాల్నీ మరిచి, కాలగమనాన్నే గమనించకుండా తాదాత్మ్యస్థితిలో ఎంతసేపు ఉండిపోయారో—

ఇద్దరూ తిరిగి బీచ్‌లోంచి పట్నంలోకి వస్తున్నప్పుడు ఎదురుగుండావున్న నగరం అప్పుడే వెలిగిన లైట్లకాంతిలో అందంగా అలంకరించిన ఓడలా కన్పించింది. ఇద్దరూ ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళు మాట్లాడడానికికూడా ఓపికలేకుండా అలసిపోయినట్లు ఫీలయ్యారు.

"ఇంత ఆలశ్యంచేశారు ఎక్కడికి వెళ్ళారు. ఏవి టిద్దరూ అలా వున్నారు?" అనడిగిన ప్రశ్నకి తనూ జవాబు చెప్పలేదు. జగదీషూ మాట్లాడలేదు.

మర్నాడు సుందరి తనని అడిగింది "ఏవిటే నిన్నటి నుంచీ అలా ఉన్నావు?" అని. తను కాస్సేపు తటపటా యించి చెప్పింది "అతనికి ఉద్యోగంలేదు - నిరుద్యోగి" అని.

"మరి రిజర్వుబేంక్ ఏమిటి?"

"అది తన స్నేహితుడు పనిచేస్తున్న బేంకట."

"నిరుద్యోగికి ఆ స్కూటర్ ఎందుకు?"

"అదీ అతనిది కాదుట!"

"మొత్తానికి పెద్ద మోసగాడిలా ఉన్నాడే-ఇలాంటి వాళ్ళు బొంబాయిలో ఆడపిల్లల్ని వలలో వేసుకుని మోసంచేసి వదిలేస్తూ వుంటారు."

"ఆయన అలాంటివారులా లేరే!"

"ఏమిటి అప్పుడే ప్రేమిస్తున్నావేమిటి? ఇలాంటివి జీవితంలో ఎన్నో జరుగుతాయి. సరదాగా తీసుకొని మరిచి పోవాలి కాని, మరీ మనస్సుకి పట్టించుకోకూడదు."

"ఉద్యోగం వచ్చాక నన్ను వెతుక్కుంటూ వస్తా నన్నారు."

"నువ్వు నమ్మావా?"

"నన్ను అన్యాయం చెయ్యనన్నారే?"

"నువ్వు ఆతనికి దొరక్కపోతే నీకు అన్యాయం ఏమిటి—అతనికే అన్యాయం నీలాంటి బంగారపుబొమ్మ తప్పిపోయినందుకు. సరేకాని, ఈ కబుర్లు తీసిపారేసి ఇవాళ తాడోపేడో తేల్చేసుకోవడు అక్కడికి వెళదాం"—

క్రితంరోజు కలుసుకొన్న చోటికి వెళ్ళి ఎన్నిగంటలు నిరీక్షించినా జగదీష్ రాలేదు. నిలబడి నిలబడి కాళ్ళు పీకేశాయి; చూసి చూసి కళ్లు నెప్పిపెట్టాయి. ఏడుగంటలకి బాధతో నీరసంగా తిరిగి ఇంటిముఖం పడుతూంటే "చూశావా?... పెద్ద ప్రేమికుడు! ప్రేమ! అని మురిసిపోయావు" అంది సుందరి ఎత్తిపొడుస్తూ.

తనకి ఏడుపువచ్చింది.

ఆ తర్వాత వారం పదిరోజులకి అన్నయ్యదగ్గరునుంచి ఉత్తరం రావడం, తను బొంబాయివదిలి వచ్చెయ్యడం జరిగిపోయింది. తనని చూసుకోవడానికి యెవరో పెళ్ళివారు వచ్చారు. వాళ్ళకి తను నచ్చిందికూడా. ఎక్కువ కట్నం అడక్కపోవడంవల్ల అన్నయ్యకికూడా వాళ్లునచ్చారు. ఇంక నాకు పెళ్ళికొడుకు నచ్చాడా నచ్చలేదా అనే సంగతే పట్టించుకోకుండా, మొగపెళ్ళివారి యిష్టప్రకారం తిరుపతి కొండమీద పెళ్ళిచెయ్యడానికి అన్ని ఏర్పాట్లు జరిగిపోసాగాయి.

ఇంక తను కాదంటేమాత్రం ఏం అయినట్లు?

కాదనిమాత్రం యెలా అంటుంది?

జగదీషు తనకేమైనా ఆశ మిగిలిస్తే కదా?

అతనితో కాకపోయాక ఇంక ఎవరితో అయితేనేం తన పెళ్ళి?

అందుకే అంగీకరించింది. 'మీ యిష్టమే నా ఇష్ట' మని అన్నయ్యతోటి, వదినతోటి చెప్పింది. అలా చెప్పిన నాలుగురోజులకి కాబోలు సుందరి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ తర్వాత ఈ మధ్యన అనుకోకుండా జగదీషు కనిపించాడనీ, తను నాలుగుచివాట్లూ వేస్తే పడి, పొరపాటయిపోయిందంటూ విచారించాడనీ ఆ రోజున వస్తానని రాకపోడానికి కారణం ఆ రోజునే తానేదో ఉద్యోగానికి ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళవలసి వచ్చిందని చెప్పాడనీ, మరయితే ఫలానా వ్యక్తితో ఫలానా రోజున తిరుపతి కొండమీద సరోజని పెళ్ళి జరుగుతోందని తాను చెప్తే, తలవంచుకుని మౌనంగా వూరుకున్నాడేగాని యేం మాట్లాడలేదనీ, నేటి ప్రేమకలాపాలు యిలా ఉంటాయనీ, అందువల్ల అన్నయ్య కుదిర్చిన సంబంధంతో తృప్తిపడి, చక్కగా ఆ కుర్రవాడ్ని పెళ్ళిచేసుకుని సుఖపడమనీ యేవేవో రాసింది.

ఆ ఉత్తరం చదివినప్పుడు తన కన్నీటిచుక్కలుపడి అందులో అక్షరాలు అలుముకుపోయాయి. చివరికి ఒక

నిరాశ చేసుకుని తన నుదుటను ఇంతే రాసివుందని సమాధానపడి ఈ పెళ్లికి సిద్ధమయింది—

ఇలా గౌరీపూజ చేస్తున్నంతసేపూ గతస్మృతుల్ని తలుచుకుంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూనేవుంది సరోజని. ఇంతలో పందిట్లోంచి ఏవో పెద్ద పెద్ద కేకలు వినిపించసాగాయి. చుట్టాలూ, బంధువులూ హడావిడిగా అటు పరిగెట్టారు. కొందరు వెనక్కి తిరిగివస్తూ "అయ్యో" అని నోళ్లు నొక్కుకుంటున్నారు.

పందిట్లోంచి అన్నయ్య కంఠం ప్రాథేయపూర్వకంగా వినిపిస్తోంది. ఏదో ప్రమాదం జరిగినట్లు అందరూ పడుతూన్న ఆ కంగారుని చూసి ఒకళ్లిద్దర్ని పిలిచి "ఏమైంది?" అనడిగింది గౌరీపూజ అప్పుడే పూర్తి చేసిన సరోజని. ఎవరూ సమాధానం చెప్పకపోగా ఆమెకేసి అదోలా చూసి వెళ్ళిపోయారు. జరగకూడనిదేదో జరిగిపోయినట్లు విషాదంగా మారిపోయి, నవనాడులూ కుంగిపోయిన మనిషిలా రసంగా నడిచి వెళ్తూన్న వదినని చూచి "ఏమైంది వదినా? ఏమిటిలా అంతా తొడ తొక్కిడిగా తిరుగుతున్నారు, ఎవరూ మేం చెప్పరేం?" అంది.

సరోజనికేసి సీరియస్‌గా చూసి అసహ్యంగా ముఖం పెట్టి "నీకు తెలియదూ? అదిగో మీ అన్నయ్యవస్తున్నారు. ఏమండీ-మీ చెల్లెలు ఏదో అడుగుతోంది వినండి" అంది సరోజని వదినగారు సుశీల.

మాధవరావు నిప్పులు కక్కుకుంటూ వచ్చాడు. అతని వెనకాలే మగపెళ్ళివారి తాలూకు, పెళ్ళికొడుకు మేన మామ ఇంకో ఇద్దరు పెద్దమనుష్యులూ వచ్చారు. వస్తూనే మాధవరావు సరోజని రెక్కపట్టుకు లేవదీసి, పెళ్ళికొడుకు తరఫువారికి ఆమెని చూపిస్తూ "చూడండి యిదీ మా సరోజని. మీరంటున్నది దీని గురించేనా?" అన్నాడు కోపాన్నీ, బాధనీ గొంతులో ధ్వనిస్తూ.

"కాకపోతే ఎందుకు చెప్తాను మావాడు! కాదని మీ అమ్మాయిని చెప్పమనండి అసలు?" అన్నాడు అందులో ఒకాయన పైమీద కండువా సర్దుకుంటూ.

"చూడమ్మా, నువ్వు బొంబాయిలో ఒక బట్టల దుకాణంలో 'షో గర్ల్'గా పనిచేశావనీ, అలా అందరి యెదుటా నిలబడి బజారుపిల్లలా వ్యవహరించిన అమ్మా యిని మాకు అక్కర్లేదని యిప్పుడు వీళ్ళు అంటున్నారు. నువ్వు అలాంటిపని చెయ్యలేదని చెప్పమ్మా" అన్నాడు మాధవరావు. సరోజని గుండెఆగింది. రక్తం స్తంభించి నవ నాడులూ క్రుంగిపోయాయి. 'ఎలా తెలిసింది వీళ్ళకి?' ఆమె ముఖం వెలవెలపోయింది.

"ఇంకేం? నడవండ్రా ఎరక్కపోయి యీ ముద నష్టపు సంబంధాన్ని ఎంచుకున్నాం" అంటూ పెళ్ళికొడుకు మేనమామ నేలమీద తుపుక్కున ఉమ్మివేసి తనవాళ్ళతో వెనక్కి తిరగబోయాడు.

"ఆగండి!" మాధవరావు గర్జించాడు "ఇలా అన్యాయంగా దానిమీద అపవాదు వేసి వెళ్ళిపోడానికి వీలులేదు. ఎవరు చూశారు అది షో గర్ల్‌గా పని చెయ్యడం?"

"ఎవరా? ... నేను! ..." జనాన్ని చీల్చుకుని ముందుకువచ్చినిలబడ్డ జగదీషుని చూడగానే సరోజని నోట మాటలేక దిగ్భ్రాంతురాలయిపోయింది.

కళ్ళనిండా నీళ్ళు పెట్టుకుని "ఏంబాబూ! పచ్చగా పెళ్లిజరుగుతూంటే చూసి సంతోషించడం అట్టే పోయి కావాలని చెడగొడతావా? పీటలమీద పెళ్ళి ఇలా తప్పిపోతే దానికీ జన్మలో ఇంక పెళ్లవుతుందా?" అన్నాడు మాధవరావు.

"ఎందు కవదు?" అన్నాడు జగదీషు వెనక్కి తిరిగి, అప్పటికే సామానులు సర్దుకుని వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోతున్న మగపెళ్ళివారిని చూస్తూ.

"ఎలా ఔతుంది? ఎవరు చేసుకుంటారు?" గర్జించాడు మాధవరావు.

"ఎవరా? మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నేను."

"ఏవిటి?" మాధవరావూ, సుశీలా ఒక్కమారు అరిచారు.

"ఔనండి ... నేను చేసుకుంటాను. అన్నమాట

ప్రకారం కాగానే ఆమెను వెతుక్కుంటూ వచ్చా. తీరా చూస్తే ఆమె మా చుట్టాలబ్బాయికే భార్య కాబోతోంది. అందువల్ల స్వార్థంతో యీ పెళ్లి తప్పించాను."

సరోజని హృదయంలో వెయ్యి మంగళతూర్యారావాలు ప్రమోగాయి. సుశీలా మాధవరావుల ముఖాల మీద మళ్ళీ నవ్వులు విరిశాయి. తనని దర్శించవచ్చిన నూతన దంపతుల్ని చూసి తిరుమలేశుడూ నవ్వాడు; అసలాయన ఎప్పుడూ నవ్వుతూనే ఉన్నాడు అనుకుంది సరోజని—